

България, идея, която сгрѣвала тѣхнитѣ сърдца и прѣлѣствявала тѣхния духъ. И когато, казва г. Ив. Е. Гешовъ, плѣнителната драма на нашето *risorgimento* се възпроизведе отъ нѣкое мощно творческо перо, на сцената може да възкрѣснатъ дѣйци по-даровити и по-пламенни, но нѣма да изпъкнатъ лица по-симпатични съ скромната си дѣйность, съ самоотвержената си прѣданость на отечеството, отъ двамата братя Георгиеви.

Благодѣянieto — за въздигане, възвеличение на отечеството — бѣ тѣхния елементъ.

Евлогий Георгиевъ довърши дѣлото, започнато отъ двамата братя: седемъ години прѣди американскиятъ милиардеръ да напише своята знаменита статия върху „евангелието на богатството“, въ която прѣпорѣчваше на милионеритѣ да основаватъ и въздигатъ университети, Евл. Георгиевъ бѣ вече прѣдвидѣлъ въ своето завѣщание 6,000,000 лева за въздигане на български университетъ. „Ламтежътъ за въздигането, прѣуспѣването и величието на отечеството, — тоя възвишенъ идеалъ на неговото простодушно сърдце, намѣри ясенъ изразъ въ храма на науката, който той рѣши да въздигне въ своето отечество“.

Въ благодѣянията си той не забрави и оная страна, която му даде гостоприемство и възможность да се издигне тѣй високо.

Българскиятъ народъ смѣло може да се похвали, че между неговитѣ синове се намира единъ отъ най-щедритѣ благодѣтели на XIX вѣкъ. Това бѣ Евл. Георгиевъ. „Неговиятъ животъ би направилъ честь на който и да е народъ. Неговитѣ благодѣяния биха украсили лѣтописитѣ на коя да е страна. Трудъ, честность, прѣдприемчивость отначало до конецъ, една младость, облагородена съ работа и пестене, една старость, озарена съ благодарността на два